

Arrest

nr. 165 942 van 15 april 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 februari 2008 dient verzoekster een aanvraag in voor een visum lang verblijf, met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot. Dit visum werd haar afgegeven. Op 27 november 2008 is verzoekster het Rijk binnengekomen.

Op 1 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 oktober 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 november 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoekster in het bezit gesteld van een immatriculatieattest.

Op 24 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 15 april 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.10.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

R., A. (RR (0) ...)

geboren op (...)1972 te Skopje

nationaliteit: Macedonië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 24.11.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dd.22.01.2013 vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Hij komt dan ook tot de conclusie dat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat er sprake is van een directe bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het gaat in casu niet om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Op 24 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 15 april 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“En exécution de la décision de

In uitvoering van de beslissing van

MV, attaché,

déléguee de la Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, il est enjoint à la nommée:

*gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:
R., A. geboren te Skopje op (...)1972, nationaliteit Macedonië*

De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le(s) territoire(s) des États suivants au plus tard dans les 30 jours de la notification :

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchèque sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre. Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée :

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2: pas en possession d'un visa valable

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum"

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* toont verzoekster de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt evenmin tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerste vermelde bestreden beslissing ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De motivering is niet afdoende als het gaat om: Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Reule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 cv.).

De omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier van verzoekster op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat de behandeling van de ziekte beschikbaar is in land van herkomst, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 05.10.2010, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te; onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. In haar schriftelijke aanvraag dd. 05.10.2010 had verzoekster nochtans formeel aangeboden dat zij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling, (zie Verzoekschrift dd. 05.10.2010: De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard te allen tijde contact opnemen met de geraadpleegde geneesheer van mevrouw R. hetzij met haarzelf. Verzoekster is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken)

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van de arts van verzoekster tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren. Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 05.10.2010 helemaal niet werd geantwoord.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoekster of bij haar artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid om te reizen naar Macedonië; gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoekster onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoekster aangaande haar (actuele) gezondheidsproblemen. De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekster voorgelegde verslagen tegengesproken.

De arts-attaché meldt in zijn medische evaluatie dd. 22.01.2013 dat verzoekster lijdt aan een anxiodepressief syndroom met psychotische kenmerken, slaapproblemen en ernstige zelfmoordgedachten. Verzoekster maakt reeds sinds verscheidene jaren een pathologisch rouwproces door. Medische behandeling en psychotherapeutische opvolging is noodzakelijk. De behandeling kan enkele maanden tot jaren duren. Het betreft hier een chronische situatie, elke onderbreking van de behandeling kan tot een delirium-opstoot leiden.

De aandoeningen van verzoekster worden echter niet weerhouden als ernstig: "De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen". Er wordt evenmin rekening gehouden met de inhoud van de medische attesten daar de

arts-attaché van mening is dat: "Er wordt vermeld dat betrokkene niet zou kunnen 'reizen'. Dit wordt niet verder gepreciseerd maar op basis van de vermelde informatie is een terugkeer naar het herkomstland mogelijk".

Verzoekster heeft objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan zij lijdt. Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door verschillende specialisten noodzakelijk is. Minstens werden de medische aandoeningen door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Dat daarnaast, dient benadrukt te worden dat verzoekster wel degelijk ernstig ziek is, en dat het niet kan dat de aanvraag van verzoekster geweigerd wordt, zonder haar zelf medisch te onderzoeken.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter van verzoekster geweigerd wordt.

Verwerende partij heeft de medische attesten echter niet adequaat en onvoldoende onderzocht: de gezondheidstoestand van verzoekster moet medisch opgevolgd worden in

België, met name door haar vertrouwde artsen en in haar vertrouwde kliniek, en dit zonder onderbreking; elke onderbreking zal immers een terugval van de vooruitgang betekenen.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met het feit dat de medische behandeling in Macedonië niet meer voldoende is om de gezondheidstoestand van verzoekster te verbeteren.

Het is aangetoond dat de medicijnen en het sociale systeem in Macedonië niet aangepast zijn om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor de gezondheidszorgen van verzoekster.

Het medische systeem in Macedonië is zo dat verzoekster niet zou kunnen genieten van een adequate behandeling voor haar ernstige gezondheidsproblemen. De toegang tot de basisgezondheidszorgen en de meer gespecialiseerde zorgen zijn extreem beperkt en niet voldoende om de nodige zorgen inzake de fysieke toestand van verzoekster te verschaffen.

Bijgevolg is het evident dat verzoekster wegens het systeem van de gezondheidszorgen in Macedonië geen toegang heeft tot adequate behandelingen waar zij behoefte aan heeft.

Er bestaat weldegelijk een gebrek in het gezondheidssysteem van Macedonië dat de gezondheid van personen in gevaar brengt en in het bijzonder dat van verzoekster, in geval verzoekster gedwongen zou moeten terugkeren naar Macedonië.

Verwerende partij heeft hier totaal geen rekening mee gehouden.

Bovendien vond er geen enkel concreet onderzoek plaats door de verwerende partij wat de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van oorsprong tot gevolg zou hebben.

Er kan vastgesteld worden dat de verwerende partij duidelijk aan haar verplichtingen van goed bestuur, voorzichtigheid en zorgvuldigheid heeft verzaakt omdat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat het opvolgen met de juiste medicijnen met het oog op het verbeteren van de fysieke gezondheid niet efficiënt kan gebeuren in het land van herkomst.

Verzoekster is niet bij machte om na een lang verblijf in België, de medische kosten te betalen. Zij moet terug van nul beginnen in Macedonië.

In theorie zijn de gezondheidszorgen zoals verwerende partij aanhaalt gratis voor diegenen die leven onder de armoedegrens in Macedonië, maar in de realiteit moeten patiënten dikwijls betalen, in het bijzonder voor de medicamenten.

In geval van terugkeer naar Macedonië is het onbetwistbaar dat verzoekster geen recht zal hebben op de zorgen die zij nodig heeft, hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt voor deze persoon, en dat het daarom een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946, LAMBRECHTS, W Geschillen van bestuur, 43).

Het afwijzen van een aanvraag 9ter is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens haar gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Dat verzoekster dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat de bevoegdheid in deze zaak niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoekster aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van haar aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Macedonië, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoekster en in het land van herkomst en de andere argumenten.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2 De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In zoverre verzoekster stelt dat er geen sprake is van een afdoende motivering omdat de verwerende partij zich beperkt tot het verwijzen naar het advies van de arts-adviseur, merkt de Raad op dat de verwijzing in de motivering naar een advies een afdoende motivering is wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan: de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen, moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht, het advies waarnaar wordt verwezen, moet zelf afdoende gemotiveerd zijn, het advies moet worden gevolgd in de uiteindelijke beslissing en er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn

(RvS 19 mei 2011, nr. 213.363). Verzoekster toont niet aan dat voormelde voorwaarden *in casu* niet werden vervuld.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)”

De beslissing is gesteund op een advies van de arts-adviseur die van oordeel is dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt, kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Waar verzoekster betoogt dat de arts-adviseur haar ten onrechte niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, kan zij niet worden gevolgd. Er bestaat geen verplichting voor de ambtenaar-geneesheer om betrokkene te onderwerpen aan een bijkomend medisch onderzoek of om bijkomende informatie op te vragen aan betrokkene of de behandelende artsen. Tevens bestaat er geen verplichting om deskundigen te raadplegen. Uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet *in fine* blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Dergelijk onderzoek is dus geen wettelijke verplichting. De ambtenaar-geneesheer kan zodoende wettelijk op basis van de door verzoekster ingediende medische attesten een advies opstellen. De Raad mag geen inhoudelijk medisch oordeel vellen over het advies van de ambtenaar-geneesheer. Wanneer deze ambtenaar-geneesheer oordeelt dat hij of zij een advies kan opstellen op basis van de ingeleverde medische attesten, betekent dit dat de ambtenaar-geneesheer *in casu* met voldoende zekerheid heeft kunnen vaststellen dat het ziektebeeld van verzoekster niet beantwoordt aan het ziektebeeld zoals beschreven in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Het advies van de arts-adviseur van 22 januari 2013 dat samen met de bestreden beslissing ter kennis van verzoekster werd gebracht, luidt als volgt:

“Graag kom ik terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 5/10/2010.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- Medisch getuigschrift (d.d. 28/09/2010) ingevuld door dr. D., huisarts, waarin wordt verwezen naar een psychiatrisch verslag;*
- Verslag (d.d. 23/09/2010) van dr. S., neuroloog, waaruit blijkt dat betrokkene anxio-depressief is met psychotische kenmerken;*
- Verslag (d.d. 02/11/2010) van dr. S. waaruit blijkt dat betrokkene rustiger is maar slaapproblemen heeft;*

- Standaard medisch getuigschrift (d.d. 30/11/2010) van dr. D. waaruit blijkt dat betrokkene een anxiodepressief syndroom heeft met zelfmoordgedachten;
- Standaard medisch getuigschrift (d.d. 26/01/2011) ingevuld door dr. B., psychiater, waaruit blijkt dat betrokkene een pathologische rouw doormaakt;
- Standaard medisch getuigschrift (d.d. 30/03/2011) ingevuld door dr. B., waaruit blijkt dat betrokkene een pathologisch rouwproces doormaakt met psychotische kenmerken. Er zouden verscheidene zelfmoordpogingen geweest zijn. Geen hospitalisaties vermeld. Bij afwezigheid van behandeling wordt een mogelijke opstoot van delirium vermeld;
- Standaard medische getuigschriften (d.d. 26/10/2011, 24/12/2011, 28/03/2012, 4/7/2012 en 10/10/2012) ingevuld door dr. B. waaruit blijkt dat betrokkene een pathologisch rouwproces doormaakt. Er is ook sprake van migraine;
- Attest (d.d. 10/10/2012) van dr. B. waaruit blijkt dat betrokkene niet zou kunnen reizen.

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 40-jarige dame sinds verscheidene jaren een pathologisch rouwproces doormaakt. De behandeling zou volgens dr. B. enkele maanden tot jaren duren. Dit werd in januari 2011 (twee jaar geleden) vermeld en wordt op elk attest herhaald (tot en met oktober 2012). Het betreft een chronische situatie. Er wordt melding gemaakt van zelfmoordpogingen maar blijkbaar was geen enkele poging voldoende ernstig om tot een hospitalisatie te leiden (af te leiden uit de rubriek "hospitalisaties" op het standaard medisch getuigschrift). Er wordt duidelijk vermeld op de attesten dat een afwezigheid van een behandeling niet tot een zelfmoord maar tot een delirium opstoot zou kunnen leiden.

Zelfs zonder behandeling of medische begeleiding houdt de aandoening zoals vermeld in de bijgevoegde attesten geen risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Er wordt vermeld dat betrokkene niet zou kunnen "reizen". Dit wordt niet verder gepreciseerd maar op basis van de vermelde informatie is een terugkeer naar het herkomstland mogelijk.

Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Verzoekster stelt dat zij lijdt aan een anxiodepressief syndroom met psychotische kenmerken, slaapproblemen en ernstige zelfmoordgedachten. Ze maakt een pathologisch rouwproces door en wordt hiervoor behandeld. Het betreft een chronische situatie en elke onderbreking van de behandeling kan tot een deliriumopstoot leiden.

De Raad leest in het advies van de arts-adviseur dat hij uit de medische attesten het volgende heeft weerhouden: dat verzoekster sinds verscheidene jaren een pathologisch rouwproces doormaakt; dat de behandeling enkele maanden tot jaren zou kunnen duren; dat het een chronische situatie betreft; dat er melding wordt gemaakt van zelfmoordpogingen maar geen enkel ervan tot hospitalisatie heeft geleid; dat een afwezigheid van een behandeling tot een deliriumopstoot zou kunnen leiden. Hieruit blijkt dat de arts-adviseur de aandoening van verzoekster heeft onderzocht zoals door haar behandelende artsen werd meegedeeld en zoals verzoekster in haar verzoekschrift herhaalt. De arts-adviseur heeft de voorgelegde verslagen niet tegengesproken en dit wordt geenszins aangetoond. De Raad kan slechts vaststellen dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer in zijn advies uitdrukkelijk verwijst naar de standaard-medisch getuigschriften waaruit verzoekster citeert, zodat niet blijkt dat deze arts niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, doch wel dat hij een andere mening is toegedaan. Het feit dat een controlearts een medische situatie anders inschat dan de arts die de vreemdeling zelf consulteerde, laat niet toe te concluderen dat de analyse van deze controlearts incorrect is.

Verzoekster kan tevens bezwaarlijk stellen dat er geen rekening is gehouden met de inhoud van de medische getuigschriften, nu in het medisch advies weldegelijk is opgemerkt dat verzoekster niet zou kunnen reizen. Evenwel stelt de arts-adviseur tevens vast dat in de medische getuigschriften niet verder is gepreciseerd waarom verzoekster niet zou kunnen reizen en hij oordeelt op basis van de vermelde informatie dat een terugkeer naar het herkomstland wél mogelijk is.

Verzoekster betoogt verder dat in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met het feit dat de medische behandeling in Macedonië niet voldoende is om haar gezondheidstoestand te verbeteren. Verzoekster kan in Macedonië niet genieten van een adequate behandeling voor haar gezondheidsproblemen en is niet bij machte de medische kosten te betalen.

Verzoekster verliest evenwel uit het oog dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet verweerder niet de verplichting oplegt om in alle gevallen na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze controle dient slechts te gebeuren indien het ontbreken van deze medische zorgen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de betrokken vreemdeling in een onmenselijke en vernederende behandeling kan terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling. De ambtenaar-geneesheer gaf echter aan dat dit risico in voorliggende zaak niet bestaat, waar hij in het advies stelt dat zelfs zonder behandeling of medische begeleiding de aandoening zoals vermeld in de bijgevoegde attesten geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster en dat de ziekte evenmin een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Een verder onderzoek inzake de medische zorgverstrekking in Macedonië was *in casu*, los van de vaststelling dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat de zorgen die zij in België krijgt niet evenzeer in Macedonië beschikbaar en toegankelijk zouden zijn, dan ook niet vereist.

Het is bijgevolg geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van het advies van de arts-adviseur, dat op zijn beurt gebaseerd is op het medisch dossier, tot het besluit komt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het afleveren van een machtiging tot verblijf in het Rijk waardoor de aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Naar aanleiding van de kritiek van verzoekster dat de motieven op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig of summier zouden zijn en dat het een stereotiepe afwijzing van haar regularisatie-aanvraag zou betreffen, merkt de Raad op dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, *quod non in casu*, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Voor zover verzoeksters betoog erop gericht is de Raad te doen overgaan tot een herbeoordeling van de ingeroepen medische problematiek, dient te worden opgemerkt dat het de Raad als annulatierechter niet toekomt om zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de gemachtigde van de staatssecretaris en van de arts-adviseur die *in casu* het bij artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziene medisch advies heeft verstrekt.

Verzoekster blijft in gebreke aannemelijk te maken dat de ambtenaar-geneesheer, gelet op de medische gegevens zoals deze voorlagen bij de beoordeelde aanvraag, niet tot de door hem gedane vaststellingen kon komen. De Raad merkt op dat het enkele gegeven dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, op zich nog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegde medische attesten (*cf.* RvS 31 mei 2011, nr. 213.594).

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij betoogt dat zij gedurende lange tijd verstoken zal blijven van medische opvolging, en dit een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich heeft gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste rekening heeft gehouden met het medisch dossier van de verzoekende partij. Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 van het EVRM en te stellen dat niet is onderzocht of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling maakt verzoekster een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet aannemelijk.

Er werd geen schending aangetoond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden derhalve niet geschonden. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de determinerende overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN